

PETELE DE OCRU

Mioara Ardielleanu

Munții Măcinului, în vârtejurile nevăzute ale timpului, mă strigă, mă cheamă doinit în ritmurile iernii.

N-am rezistat fascinației, farmecului, cântecului acestor țărâhuri, mai vechi decât poveștile lumii.

Munții, asemenea Sirenelor¹ din mitul Odiisei lui Homer, ce prin cântul lor melodios, plin de seducție, se-ncumetă să cheme pe crestele Hercinilor² făpturile divine, ademenindu-le fără voia lor; vrajă, într-o veșnică uitare. „Unele tradiții consideră Sirenele, fiicele Pământului, Geea”.³ Să nu uităm că, în vremuri de demult, cu vreo 2 miliarde de ani în urmă, o veșnicie putem spune, în zonă stăpâna Marea Tethys. Fosilele marine sunt omniprezente, de ce n-ar fi fost și seducătoarele Sirene prin zonă; au rămas între pliurile altei realități și-și manifestă prezența prin chemările tainice, nevăzute, către cei care îi trec pragul. Chemarea rămâne în sufletul tău și te ademeneste tot timpul, doar la o simplă pomenire a numelui.

Îți fură și ochii, nu numai inima; peisaje colorate, parcă, din altă lume, stânci ciudate, stranii, oușoare care se desfoliază sub privirile tale, viață sălbatică pierzându-și urmele între ierburi înalte și stejari pitici.

Câți rezistă la aceste farmece venite de niciunde? Dependența de culmile Măcinului, ce promit frumusețe, cunoaștere, modulând între stâncile de granit nemurirea, este maximă pentru cine a experimentat o tură pe acolo.

N-am fost singurii care intram în ținutul lor, și nu ne-au speriat vântoasele, nici acele de gheață, nici copacii zdrențuiți de ramuri și nici potecile alunecoase.

Am intrat cu dragoste, cu dor și cu bucuria revederii. S-au înmuiat și vântoasele, a mai răsarit și soarele dintre nori, căldura sufletului ne-a încălzit trupul iar colțul de rai și-a scos la iveală frumuse-

țea, magia, tainele prinse în stâncile de granit, dar și o frumoasă nuanță de ocră auriu, ce a cuprins formele ciudate ale pietrei, frunzișul nescuturat de nuanțele apropiate acestei culori rupte din soare, ba, chiar și apropierea și însoțirea noastră de-a lungul drumului de către un cățel, colorat aidoma, parcă rupt din peisaj.

În drumul meu spre bac, de pe faleză superioară a Dunării, observ dunga deschisă, de culoare galben-brună, ce străbătea zona Măcinului, ca o tușă în întunecimea iscată de norii aducători de ninsoare. Ba, în mijlocul dungii, o geană albastră își făcea loc ca un ochi atotvăzător, stându-ne pavăză în drumul nostru inițiativ..., căci, mereu, orice drum făcut pe aceste creste ale Măcinului devine o inițiere în tainele lumii.

Ca să poți simți tot ce este în jur, trebuie să fii în deplină armonie cu locul, cu stihiiile naturii, binecuvântând și sfințind cu puterea cuvântului tău, tot ce ne-nconjoară, o ierurgie ce lucrează în chip tainic, prin puterea nevăzută a harului dumnezeiesc, de a intra în sfera de influență a binelui și de preamărire a Lui Dumnezeu, de a ne fi dăruit așa minunății.

¹<https://www.convorbiri.ro/teorii-zdruncinate/mitul-sirenei-consemnari-ale-celor-care-au-vazut-sirene/>

²HERCINIC, -Ă, hercinici, -ce, adj. (În sintagma) Orogeneza hercinică = totalitatea mișcărilor de cutare a scoarței Pământului manifestate din devonian până în permian, în urma cărora s-au format o serie de munți. ♦ Care s-a format prin (sau în) orogeneza hercinică. – Cf. fr. hercynien.

³<https://ro.wikipedia.org/wiki/Siren%C4%83>

Nu sunt preot sau episcop, dar puterea cuvântului meu este la fel de mare. Să ne aducem aminte de povestea lui Fiu-Amin⁴, eroul nostru, născut miraculos dintr-o frunză, de o fată de împărat, ca și Sf. Ion, și botezat de Dumnezeu în pădure, căruia Dumnezeu i-a dat dar ca, dacă va voi ceva, să se gândească la nănașul său și va avea, și care va fi învățat de mama lui să zică, pe când trecea zilnic pe lângă o stâncă: „Desfă-te, stâncă, cu cuvântul meu și cu puterea Lui Dumnezeu!”

„... cu cuvântul meu și cu puterea Lui Dumnezeu!”

Așa mi-a fost să mă gândesc și eu, când, ajunsă la creasta Cavalu, destinația noastră, stâncile imense și drepte aveam să le simt că mă purtau către o altă lume. Poarta? Un pătrat decupat perfect în netezimea stâncii.

Te surprinde iscusința arhitectului divin și taina ce încă sfidează vremurile cu naturalețe. Aici, există în imaginația noastră poarta, în alte direcții stâncă ia forma unor chipuri stând de strajă, sau a unui Sfinx; chiar și o mână care arată spre cer, sfere ciudate, asemenea unor ouă de dinozaur, neuitând că s-au găsit aici, în Dobrogea, urmele cele mai vechi de dinozaur.

Dar, să nu uit a spune și despre înțelesul cuvântului Amin (Fiu-Amin): «Cuvântul „amin” vine din limba ebraică și, în traducere simplă, el înseamnă „așa să fie” sau „cu adevărat”.»⁵

Dar cuvântul ce este? Găsesc în DEX: CUVÂNT ~înte n. 1) Unitate de bază a vocabularului constând dintr-un sunet sau un complex de sunete cărora le corespund unul sau mai multe sensuri.

De aici poate și supoziția lui Barbu Ene, care, în cartea sa „AUM-AMIN și Conceptul de „Centru”:

„Aum poate fi pus în legătură cu Amin, care este un cuvânt ebraic și care înseamnă „așa să fie”, amândouă posedând un sens identic (Chevalier J., Gheerbrant A., 1973). Amândouă îl conțin pe Dumnezeu în chip de energie creatoare.”

Aum, Amin, sunet, energie creatoare. Las domniile voastre a gândi mai departe.

Puterea cuvântului nostru de a binecuvânta natura înconjurătoare, spiritele ei, aduce acea adevenire în clipa când intri în rezonanță, în armonie cu tot ce ne înconjoară.

Acum, gândind la etimologia cuvântului „cavalu”, mă pot gândi la acel instrument muzi-

cal, un fluier ciobănesc cu cinci găuri și cu un sunet moale catifelat.

Adevărat că, în drumul nostru spre vârful Cavalu, ne-a tăiat calea o turmă de mioare și capre. Țapul negru, impunător, și-a îndreptat privirea către noi, sfidându-ne. Ne-am oprit în loc, în semn de respect, lăsându-l să treacă triumfător pe lângă noi. Din urmă, ciobanul abia de se zărea, nici urmă de fluier, semn al decadentei tradițiilor primordiale.

⁴„Datinile și credințele poporului român” de Elena Niculiță-Voronca, vol 2, pag. 79

⁵<https://www.libertateapentrufemei.ro/credinte/ce-inseamna-cuvantul-amin-si-de-ce-se-foloseste-pentru-rugaciuni-148089>

Puterea cuvântului nostru de a binecuvânta natura înconjurătoare, spiritele ei, aduce acea ademenire în clipa când intri în rezonanță, în armonie cu tot ce ne înconjoară.

Acum, gândind la etimologia cuvântului „cavalu”, mă pot gândi la acel instrument muzical, un fluier ciobănesc cu cinci găuri și cu un sunet moale catifelat.

Adevărat că, în drumul nostru spre vârful Cavalu, ne-a tăiat calea o turmă de mioare și capre. Țapul negru, impunător, și-a îndreptat privirea către noi, sfidându-ne. Ne-am oprit în loc, în semn de respect, lăsându-l să treacă triumfător pe lângă noi. Din urmă, ciobanul abia de se zărea, nici urmă de fluier, semn al decadenței tradițiilor primordiale.

Urmăriți pe furiș de doi câini, dintre care unul era tot o pată imensă de ocru auriu, ne-am îndreptat spre vârf.

Începuse din nou să fulguiască. Vântul stârnea zăpada, alcătuiind voaluri sidefii ce-și schimbau locul, în funcție de stâncile întâlnite în cale. Un spectacol feeric, chiar dacă înaintarea era dificilă, alunecând pe iarba înghețată sau chiar pe gheața prinsă între stânci.

Țurțurii, ca o dantelă, împodobesc stâncile

din loc în loc. Împietrirea apei a prins și plăntuțele ce erau la adăpost de frământările vremii.

Ici, colo, diamante prinse în mușchii încă verzi, străluceau sub privirile noastre, pe când o rază de soare își căuta cuib între formele stranii ale stâncii de granit.

Traseul continuă prin pădurea de stejari pitici, fantasme ce-și scutură crengile în vuietul ținutului. Vijelii au smuls copacii din rădăcini prin unele locuri, primindu-și somnul de veci în frunzișul acoperit de stratul subțire de zăpadă.

Am ajuns la Izvorul Italianilor. Izvorul abia țârâia, gerul reușind să alcătuiască o coroană sidefie de gheață în locul unde picătura atinge suprafața apei.

Pictor desăvârșit frigul iernii. Dar mirosea a viață și-și cânta doinele iernii lângă urechile noastre, fermecând, adulmecând gândurile și pașii dintre stânci cu înțelepciune. Alături. o pasăre îmi ură bun venit pe cărările muntelui, bucurându-mi sufletul în cântarea ei minunată. O vrăjire și dezvrăjire perpetuă, un îndemn spre revenire, un îndemn spre visare.

Or fi de vină petele de ocru?